

[Brixtofte]

gang opfordre ministeren til at overveje, om ikke indgrebene over for de handicappede i sidste øjeblik bør tages ud af lovforslagene. Hvis ministeren ikke gør dette, vil jeg bebude, at venstre, første gang der er mulighed for det, vil prøve at omgøre de uretfærdigheder, som i dag gennemføres.

(Klapsalver fra tilhørerlogerne).

Formanden:

Jeg vil meget gerne have, at vi kan gennemføre denne lidt følelsesladede debat, uden at vi skal bede nogle tilhørere om at forlade tilhørerlogerne, men så må man også respektere husets orden.

Agnete Laustsen (KF):

Socialministeren har i den senere tid været en meget stormomsust person, især på grund af sine udtalelser om sygehusudgifter set i relation til udskydelse af døden. Ministeren har til de mange kritiske og meget skarpe angreb, som naturligvis er fremkommet, svaret, at hendes tanker var ment som et oplæg til en debat om et emne, som trængte til bred diskussion og meningsudveksling, men mere var der ikke i det.

Den kolossale interesse, dette debatoplæg har vakt, har næsten fortrængt interessen for de lovforslag, vi i dag behandler, nemlig socialindkomsten og de sociale besparelseslovsforslag. Det er beklageligt, for her er der nemlig ikke tale om meningsudvekslinger og diskussion. I dag er der tale om at vedtage til ikrafttræden den 1. januar 1981 intet mindre end en socialreform, som på en lang række punkter bryder med de grundlæggende principper, som alle folketingets partier har tilsluttet sig siden K. K. Steinckes socialreform. Det gælder i første række lovgivningen vedrørende invalide og handicappede og for de forældre, som selv påtager sig at pleje et handicappet barn hjemme.

Ministeren har prøvet at bortforklare realiteterne ved megen tale om retfærdighed, og at de brede skuldre skal bære de største byrder. Men det kan nu engang ikke bortforklares, at socialdemokratiet og de 3 forligspartier nu afskaffer princippet om handicapkompensation og i stedet lægger en særskat af betydelig størrelse på denne i forvejen hårdt ramte gruppe.

Det har intet med solidaritet og tilsvarende intetsigende betragtninger at gøre, når forligspartierne nu afskærer invaliderede med indtægter over en vis – og efter min opfattelse beskeden – størrelse fra at få en invaliditetsydelse, der netop var tænkt som samfundets håndsækning til handicappede, således at de kunne betale de mange ekstra udgifter, der følger med et handicap, og derved blive i stand til at fungere på lige fod med andre.

Det har intet med solidaritet at gøre at pålægge dem selv at skulle afholde udgifter til f. eks. særlige invalideaggregater og til biler. Det er jo ikke luksusanskaffelser, men simpelt hen livsnødvendige ting, der er tale om. Når ministeren derudover vil skære hjælpen til invalidehjælpemidler i øvrigt ned med 10 pct. eller 40 mill. kr., må det være klart for alle, at der er tale om indgreb, som vil ramme en lille gruppe meget hårdt.

Vi vender os fra det konservative folkeparti skarpt mod disse forslag, som sætter vor socialforsorg årtier tilbage.

Vi vender os ligeledes mod forslaget om omlægning af betalingen for børns ophold i daginstitutioner, således at det nu er forældreindkomsten og ikke institutionens omkostninger, som bliver afgørende – et forslag, som betyder en offentlig besparelse på ca. 200 mill. kr. og en merudgift for forældre med almindelig god socialindkomst på ca. 20 pct. Set i sammenhæng med de skattestigninger, som bl. a. udskrivningsloven vil medføre, vil der for mange børnefamilier blive tale om et reallønsfald. Vi er simpelt hen nu nået dertil, at mange må konstatere, at det bare ikke kan betale sig at arbejde mere end allerhøjest nødvendigt, ellers vil samspillet af højere skat, højere betaling for børn i institutioner og bortfald af børnetilskud tage mere end indtjeningen. Der er her tale om en lovgivning som straffer erhvervsaktivitet, og det er i alle tilfælde det stik modsatte, vi bør tilstræbe, hvis vi skal gøre os forhåbninger om at rette op på dette lands for øjeblikket håbløse økonomiske forhold.

Om indførelse af et socialindkomstbegreb sagde jeg ved både første og anden behandling, at de konservative var positive over for at finde et andet beregningsgrundlag for tildeling af sociale ydelser end den skattepligtige indkomst, men at vi ikke kunne acceptere ministerens udformning. Vi vendte os i første